

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΦΛΕΒΑΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 225 ΔΡΧ. 150

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ: ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΕΣ ΠΑΡΑ ΣΤΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Η κίνηση της διαδικασίας της ιδιωτικοποίησης των ναυπηγείων Σκαραμαγκά ξεσήκωσε μία θύελλα αντιδράσεων από όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, με μπροστάρη πάντα το ψευτοΚΚΕ και κύριο όγκο το κρατικοσυνδικαλιστικό αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ. ΣΥΝ-ΠΟΛΑ-Έβερτ και ΠΑΣΟΚ μιλάνε για “ξεπούλημα” και “σκάνδαλο”, ενώ το ψευτοΚΚΕ δίνει τη μάχη με συγκεκριμένες και διαδηλώσεις σε συμμαχία με τους κρατικοδίαιτους γραφειοκράτες συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ και της ΠΟΕΜ και το ελεγχόμενο από αυτούς σωματείο εργαζόμενων Σκαραμαγκά “ΤΡΙΑΙΑΝΑ”. Το ψευτοΚΚΕ δίνει αυτή τη μάχη για τη διατήρηση του κρατικού ελέγχου σε ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κατασκευαστικής βιομηχανίας, όπως είναι τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά. Έλεγχος του κράτους και του σοσιαλφασιστικού μπλοκ στα ναυπηγεία σημαίνει διαίωση της παρασιτικής διεφθαρμένης γραφειοκρατίας, μεγαλύτερο χτύπημα στην ανάπτυξη και τελικά κλείσιμο των ναυπηγείων και περαιτέρω διάλυση της οικονομίας.

Ποιο είναι το αίτημα του ψευτοΚΚΕ για τα ναυπηγεία; Σύμφωνα με ανακοίνωση του ΠΓ της ΚΕ του στις 23/1 και ακόλουθη ομόφωνη απόφαση της Ολομέλειας της διοίκησης της ΓΣΕΕ στις 27/1, ο αγώνας γίνεται για να παραμείνουν τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά κατά 100% στο δημόσιο τομέα, στον έλεγχο και την ευθύνη του Δημοσίου, γιατί η ιδιωτικοποίηση θα επιφέρει «θανατηφόρο χτύπημα στο ναυπηγοεπισκευαστικό τομέα, στους 4.000 εργαζόμενους των ναυπηγείων, στο ίδιο το μέλλον της βιομηχανίας στην Ελλάδα», «θα μετατρέψει την Ελλάδα σε επίσημο νεκροταφείο πλοίων». Ποια ήταν, λοιπόν, η ανάπτυξη που έφερε η κρατικοποίηση του ΠΑΣΟΚ πριν από 10 χρόνια, που τώρα θα ανακοπεί και θα τσακιστεί, και ποια ήταν η αναπτυξιακή γραμμή του ψευτοΚΚΕ για τα ναυπηγεία στη διάρκεια αυτών των 10 χρόνων;

Με τα ναυπηγεία έγινε ό,τι έγινε με όλες τις κρατικοποιημένες επιχειρήσεις, που οδηγήθηκαν από το ΠΑΣΟΚ και τη γάγγραινα της ιδεολογικά καθοδηγούμενης από το

ψευτοΚΚΕ συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στη χρεωκοπία και στο κλείσιμο. Δηλαδή πρώτα κρατικοποιήθηκαν αφού εφαρμόστηκε πιστωτική ασφυξία, μετά έγινε περικοπή των κρατικών παραγγελιών, πρόσληψη πλεονάζοντος προσωπικού, τεμαχισμός του έργου, νομιμοποίηση των μισθών και των προμηθειών των εργολάβων, βύθισμα ενός κατασκευαστικού συγκροτήματος και του εξοπλισμού του στην αδράνεια και τη φθορά. Δείγμα της νέας “πατριωτικής” αντίληψης ήταν η επισκευή ρώσικων φορτηγών πλοίων την προηγούμενη δεκαετία με τίμημα χαμηλότερο του κόστους.

Δεν έφθανε όμως η συντριβή των ναυπηγείων. Οι ρωσόδουλοι φρόντισαν να διατηρήσουν το σάπισμά τους για να διαμορφώσουν το δικό τους κομματικό στρατό από εργάτες, οι οποίοι είχαν το “αναφαίρετο δικαίωμα” να πληρώνονται χωρίς να δουλεύουν, εργάτες που οι ίδιοι μετέτρεψαν σε παρασιτική κρατική υπαλληλία.

Αργότερα, όταν η ΝΔ ήρθε στην εξουσία, όλα τα πυρά του σοσιαλφασιστικού μπλοκ στράφηκαν ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, με αποτέλεσμα να αποτραπεί αυτή η πολιτική. Η θεωρία τους στο βάθος ήταν “είναι καλύτερα κλειστά παρά σε ιδιώτες”. Έτσι φτάνουμε στη σημερινή κατάσταση, όπου, σύμφωνα με τα λόγια του προέδρου της “ΤΡΙΑΙΑΝΑΣ” σε συνέντευξή του στο Βήμα στις 5/2, το χρέος των Ναυπηγείων ανέρχεται σε 83 δισ., εκ των οποίων τα 70 δισ. είναι τόκοι! Σε ερώτημα του δημοσιογράφου «αφού το κράτος δεν έκανε αυτά που έπρεπε για μία ολόκληρη δεκαετία, ποιος μπορεί να ελπίζει ότι θα τα κάνει στο εξής και γιατί επιμένετε να παραμείνετε υπό την κρατική εποπτεία;», απαντάει προτείνοντας «ένα διαφορετικό μοντέλο κρατικής εποπτείας, στο οποίο θα έχει ενεργό συμμετοχή και ο ιδιωτικός τομέας, αλλά κυρίως οι εργαζόμενοι». Τι εννοεί όταν λέει “εργαζόμενοι”; Εννοεί τον έλεγχο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στα ναυπηγεία, δηλ. τη διαίωση της ίδιας αποσύνθεσης, και δεν παρουσιάζει ούτε ένα πλάνο, ούτε μία μελέτη γι’ αυτό το νέο μοντέλο.

Τώρα το ψευτοΚΚΕ εκδηλώνει ό-

ψιμα τις ανησυχίες του γιατί δήθεν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την ιδιωτικοποίηση «σπρώχνει όλα τα υπό κατασκευή και επισκευή πλοία της Μεσογείου σε ναυπηγεία της Βόρειας Ευρώπης, ικανοποιώντας τους Ευρωπαίους πάτρωνές της». Μα τα πλοία της Μεσογείου έχουν ήδη εγκαταλείψει το Σκαραμαγκά και προτιμούν πια τα ναυπηγεία όχι της Βόρειας Ευρώπης, αλλά της Ιαπωνίας και της Ν. Κορέας, χωρών που κατάφεραν να έχουν μεγάλη ναυτιλιακή ανάπτυξη γιατί ακολούθησαν αναπτυξιακή πολιτική και γιατί στη δικιά τους οικονομία δεν ασκούν έλεγχο ισχυρά σοσιαλφασιστικά συνδικάτα.

Είναι η εξουσία του νεοδεξιού μπλοκ που μετέτρεψε την Ελλάδα σε “επίσημο νεκροταφείο πλοίων” και όχι οι ντιρεκτίβες της Κοινότητας. Γιατί ποια ευθύνη μπορεί να έχει η Κοινότητα όταν, σύμφωνα με

το Χ. Παπαθανασίου, διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρείας Σκαραμαγκά, το κράτος “παρέλειψε” να απορροφήσει για το Σκαραμαγκά 93 εκατομμύρια δολάρια από εθνικούς και κοινοτικούς πόρους, που θα μπορούσε να έχει λάβει για τα έργα που έχει πραγματοποιήσει (Βήμα, 12/2). Η ΕΕ δεν μπορεί να έχει ευθύνη, όταν η Ελλάδα δεν έχει αξιοποιήσει καθόλου τη δυνατότητα που της πρόσφερε από τα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας για την επιχορήγηση επενδυτικών προγραμμάτων εκσυγχρονισμού ή και μεμονωμένων εργασιών των ναυπηγείων της χώρας, σε αντίθεση με ό,τι έκαναν όλες σχεδόν οι άλλες χώρες-μέλη για τα δικά τους ναυπηγεία.

Ποιες είναι όμως αυτές οι ευρωπαϊκές απαιτήσεις, στις οποίες αν υποκύψει η Ελλάδα θα διαπράξει εθνική προδοσία; Τι θέλει επιτέ-

λους αυτός ο βρυκόλακας της ΕΕ; Η ΕΕ απλά δε θέλει αθέμιτο ανταγωνισμό στα πλαίσια της Κοινότητας. Δεν επιτρέπει την επιβίωση επιχειρήσεων με κρατικές επιχορηγήσεις που αποσκοπούν στην αύξηση της τρέχουσας παραγωγικής δυνατότητας. Μια τέτοια επιχορήγηση είναι και το χάρισμα των χρεών στο Δημόσιο. Γι’ αυτό επιβάλλονται οι ιδιωτικοποιήσεις στην Ελλάδα, για να συμμορφωθεί το κράτος μέλος με αυτή την οικονομική πολιτική που ισχύει για όλη την Κοινότητα. Δεν πρόκειται για ευρωπαϊκή επίθεση στα ελληνικά κρατικά συμφέροντα, στον “εθνικό μας πλούτο”, για επιχείρηση αφαίμαξης της ελληνικής οικονομίας. Άλλωστε αυτό το διεκπεραιώνει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ πολύ πετυχημένα. Δε χρειάζεται η

συνέχεια στη σελ. 7

ΕΝΑ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΟ ΤΙΠΟΤΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Στεφανόπουλου και από το ΠΑΣΟΚ όλα τώρα δείχνουν ότι αυτός θα είναι ο νέος Πρόεδρος Δημοκρατίας (πάντα βέβαια με μια μικρή επιφύλαξη, με δεδομένο τον προβοκατόρικο χαρακτήρα του Παπανδρέου).

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας είχαμε την εκτίμηση ότι οι ρωσόδουλοι δε θα διάλεγαν το Στεφανόπουλο, αλλά ένα πρόσωπο που θα ψηφιζόταν από κοινού από το ΠΑΣΟΚ, την ΠΟΛΑ και τη Ν.Δ.

Το λάθος αυτής μας της εκτίμησης βρισκόταν στο ότι μπορούσαν τα πράγματα να προχωρήσουν τόσο γρήγορα, ώστε τώρα κιάλας να συμπλεύσουν ανοικτά σ’ ένα αντιπροσωπευτικό πολιτικό ζήτημα, όπως η προεδρία, η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ.

Με αυτή την έννοια το λάθος μας ήταν βασικά “ποσοτικό” χαρακτήρα. Από την άποψη της φύσης της νέας προεδρίας, οι εκτιμήσεις μας εδώ και μήνες ότι θα έβγαινε “συναινετικός” πρόεδρος από αυτή τη

Βουλή και ότι δε θα γίνονταν εκλογές, ότι μια τέτοια επιλογή προέδρου θα χτύπαγε την αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ και ότι έχει ανοίξει μια νέα περίοδος “οικουμενισμού” μετά την άνοδο Έβερτ στη Ν.Δ. έχουν επαληθευτεί.

Αποδείχτηκε όμως ότι ούτε μέσα στη Ν.Δ. ούτε μέσα στο ΠΑΣΟΚ ήταν δυνατό ΣΗΜΕΡΑ να περάσει μια τέτοια ακραία λογική “εθνικής συναίνεσης” και “οικουμενισμού”.

Ο Έβερτ συναντά προβλήματα από τη μητσοτακική ομάδα στην προσέγγιση του ΠΑΣΟΚ και, γενικότερα, της νέας δεξιάς, ενώ ο Παπανδρέου συναντά ακόμα κάποιες αντιστάσεις από τους αυτοδυναμικούς στην αναγνώριση ενός “οικουμενικού” προέδρου.

Βέβαια, η μεγαλύτερη δυσκολία προσέγγισης έρχεται από την πλευρά της Ν.Δ. Οι αντιστάσεις των δυτικών φίλων στον Έβερτ είναι πολύ μεγαλύτερες από τις αντιστάσεις των αυτοδυναμικών στον Παπανδρέου. Αυτός είναι ο λόγος που ο πιθανότερος “οικουμενικός” πρό-

εδρος θα έπρεπε να είναι περισσότερο Νεοδημοκράτης και λιγότερο Πασοκτζής. Δεν είναι τυχαίο ότι έναν τέτοιο πρόεδρο πρότεινε ο Έβερτ.

Ο Τσαλδάρης ήταν ο καλύτερος γι’ αυτή την “οικουμενική” δουλειά. Ήταν ο πρώτος ρωσόφιλος που έβγαινε από τα σπλάγνα της παλιάς αντίδρασης. Ήταν αυτός που μαχαίρωνε το Μητσοτάκη διαρκώς από τα μέσα, εμποδίζοντάς τον να ξεκαθαρίσει με τον Έβερτ και το Σαμαρά όταν η Ν.Δ. ήταν στην κυβέρνηση, ήταν αυτός που έριξε αποφασιστικά το βάρος του για να στηρίξει από την πρώτη στιγμή της ανόδου του τον Έβερτ ενάντια στην εσωκομματική αμφισβήτηση και, τέλος, ήταν αυτός που πάντα άπλωνε γέφυρες από τη Ν.Δ. προς το σοσιαλφασιστικό μπλοκ.

Αποδείχτηκε λοιπόν πως ήταν νωρίς για έναν Τσαλδάρη, και ήταν η ώρα απλά για έναν Στεφανόπουλο.

Ο Στεφανόπουλος παρουσιάζεται

συνέχεια στη σελ. 7

